

Tack och tack vare Per Gunnar Evander – en hommage

Mycket har sagts om Per Gunnar Evanders böcker bland oss i Evandersällskapet och många har vittnat om vad läsningen betytt. Jag vill framhålla den terapeutiska effekten av att läsa honom.

Alla vi i Evandersällskapet har fascinerats av samme författare. Det innebär att vi läser Per Gunnar Evander med samma känsla av stark identifikation. Det är inte alla författare som lyckas skapa denna känsla hos läsarna.

För mig har läsandet inspirerat till eget skrivande. Så är det kanske också för flera i Sällskapet.

Hur många av oss dras inte genom livet med en ständigt pågående ”Hjärtats oro” när det visar sig att våra drömmar och förväntningar tvingas brottas med våra tillkortakommanden ?

Hur många människor är det inte som betytt mycket för oss under vår uppväxt och vidare i livet, samma människor som tid efter annan lämnat efter sig ett bagage som vi förväntas bära och leva med ?

Och hur många människor har på grund av ett oblitt öde förpassats till historien under tystnad ?

Varje människa har en historia som vill låta sig berättas.

Om berättelsen är för personlig eller för privat må andra ha uppfattningar om. Jag vet bara att berättelsen handlar om mig och att den har hjälpt mig att leva.

Försoningens betydelse för att vi ska lyckas ta till vara våra liv bättre, har berört mig. Vi ska inte behöva se tillbaka på våra liv och be om förlåtelse för att vi ”kan så dåligt leva” som Hans Rudolf Carlssons mamma Alice i "Hundarnas himmel" känner att hon måste.

Första gången jag mötte Per Gunnar Evander för snart tjugo år sedan var på en författarträff på Solliden på Skansen, då jag befann mig i en utveckling av gradvis förfall, just som flera av huvudkaraktärerna i hans böcker. Inte förrän jag formulerat ett erkännande av hur mycket nedärvda gener och miljö över tiden påverkar människors förmåga att leva, insåg jag att allt i livet inte var mitt fel.

Först när jag kunde dechiffrera verkligheten bakom alla masker som mina nära bar under min uppväxt, kunde jag ersätta vreden över alltings djävlighet med en känsla av eget liv. Sent omsider orkade jag av egen kraft ta mig an mig själv, reda ut det som tidigare mystifierat sig och gå vidare. Det märkliga var att sanningen hade funnits gömd där strax intill mig under alla år.

Jag har på egen hand tagit mig för mig att läsa om böcker från den egna bokhyllan efter många år och upptäckt att det kan öppna upp nya förut slutna rum i själen. Det skrivna och tryckta ordet kan då fungera som en sorts infrastruktur som man kan avläsa sina egna förändringar mot. Det har hänt att jag upplevt detsamma när jag befunnit på vandring längs det eviga havet under den oföränderliga himlen och hört vågorna slå mot klipporna som de alltid har gjort.

Så tack, Per Gunnar Evander för den inspiration i den svåra konsten att leva som jag fått av ditt författarskap!

På Stig Sjödins gravsten står det att ”Det är genom att beskriva kärleken som vi gör rädslan maktlös”. Bättre kan det inte sägas!

Så skriv ditt liv! Det är aldrig för sent!

Tack!

Pär Ola Åkerlund